

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Gfv.VII.30.428/2017/4.

A tanács tagjai: Farkas Attila a tanács elnöke
. Csőke Andrea előadó bíró
. Bajnok István bíró

A felperes:

A felperes jogi képviselője: Dr. Szabó Róbert Ügyvédi Iroda

Az I. rendű alperes:

Az I. rendű alperes jogi képviselője: Dr. Kmetovics Gyula ügyvéd

A II. rendű alperes:

A II. rendű alperes jogi képviselője: Jókay és Társai Ügyvédi Iroda

A per tárgya: vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az I. rendű és a II. rendű alperes

Az elsőfokú bíróság neve és az eljárás száma:

Fővárosi Törvényszék 33.G.43.179/2014/51.

A másodfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.469/2016/4.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. rendű és a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül személyenként fizessenek meg a felperesnek 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A jogerős ítéletben megállapított tényállás szerint az **A.** Kereskedelmi és Szolgáltató Zrt. (a továbbiakban: adós) ügyvezetését egyszemélyes igazgatóságként a megalakulásától (2008. április 23-tól) 2010. augusztus 28-ig az I. rendű, majd ettől az időponttól az adós felszámolása kezdő időpontjáig (2011. május 6-

- ig) a II. r. alperes látta el azzal, hogy a társaság „tényleges irányítója” **F. A.** volt.
- [2] Az adóst 5.000.000 Ft készpénzzel alapították, majd 2008. július 15-én tőkeemelés keretében az **A. Kft.**-vel (a továbbiakban **A. Kft.**) szemben fennálló 1.419.645.466 Ft elismert követelést 1.200.000.000 Ft értékben az egyik tag a társaságba apportálta. A követelés kötelezettjének - az **A. Kft.**-nek - 2008. július 10-2010. július 30. között az I. rendű, míg 2010. július 30-2011. január 15. között a II. rendű alperes volt az ügyvezetője. Az apportált követelés érvényesítésére nem került sor, holott az **A. Kft.** által az adós részére korábban nyújtott 7.387.000 Ft kölcsön visszafizetése 2009-ben megtörtént. Az **A. Kft.** neve utóbb **B.D.Ü. Kft.**-re változott, majd 2013. június 28-án a bíróság megszüntnek nyilvánította.
- [3] Az adós 2008, 2009 és 2010. évben nem tett eleget a beszámoló letételi-közzétételi kötelezettségének. Az adóhatóság részére 2008 és 2009. években társasági adóbevallást nyújtott be, mely szerint 2008-ban 7.387.000 Ft kölcsöntartozás terhelte. 2009-ben az üzleti tevékenységének eredménye 14.173.000 Ft volt, rövid lejáratú kötelezettsége pedig 20.276.000 Ft.
- [4] 2008. november 7-én az adós termékértékesítési szerződést kötött egy olasz társasággal 116.000 euro értékben. Az adós a szerződéses kötelezettségét nem teljesítette, 2011. február 24-én kelt ítéletével a GAFTA Választottbíróság 116.000 euro és annak járulékai megfizetésére kötelezte. Az adós 2009-ben már nem végzett üzleti tevékenységet, egyetlen alkalmazottját elbocsátotta.
- [5] Az adós és a felperes 2010. február 3-án engedményezési szerződést kötött, melynek alapján az adósnak a felperes felé 20.000.000 Ft tartozása keletkezett. Ezt a tartozást sem a 2010. február 28-i esedékességgel, sem utóbb nem fizette meg.
- [6] Az I. rendű alperes 2010. augusztus 28-án lemondott, a II. rendű alperest választották vezető tisztségviselőnek. A vezetés átadása során vagyonelemek átadására nem került sor. Az I. rendű alperes a II. rendű alperest a felperessel megkötött szerződésről tájékoztatta, az olasz társasággal szemben fennálló tartozásról azonban nem. A társasági iratok és a könyvelési anyag a könyvelőnél voltak elhelyezve.
- [7] Az I. rendű alperes üzleti döntéseket nem hozott, csak a napi ügyvitelt intézte, a II. rendű alperes tényleges vezetői tevékenységet nem folytatott. Az adós könyvelési anyaga eltűnt, holléte ismeretlen.
- [8] Az adós felszámolását 2011. május 6-án indította meg a bíróság, a felperes hitelezőként részt vett az eljárásban. Az adós egyetlen ismert vagyontárgyát, a **H.G. Kft.** „f.a.” társasággal szemben fennálló 24.799.198 Ft követelést - amelyet a felperestől szerzett engedményezéssel az adós - a felszámolási eljárást lefolytató bíróság átadta a felperesnek mint hitelezőnek.

A felperes keresete, az alperesek ellenkérelme

- [9] A felperes keresetében kérte az alperesek felelősségének megállapítását arra tekintettel, hogy az alperesek, az adós volt vezérigazgatói 2009. július 1-jét, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el és ezáltal a társaság vagyona 1.185.749.000 Ft-tal csökkent. A vagyonsökkenés mértékét másodlagosan 150.000.000 Ft-ban jelölte meg.
- [10] Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes 2008-2009-ben nem tett eleget beszámoló-készítési, -letételi és -közzétételi kötelezettségének, a II. rendű alperes pedig a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdése a)-d) pontjait megsértette azzal, hogy a társaság iratait a felszámolónak elmulasztotta átadni.
- [11] Esetükben Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglalt vélelem fennáll. A mulasztásaik nyomán kialakult üzleti helyzetben a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell, de magatartásuk felróhatósága és a vagyonsökkenés e vélelem nélkül is megállapítható. 2008. december 31-re az adós már csak 298.000 Ft vagyonnal rendelkezett, míg 16.000.000 Ft-ot meghaladó összegű rövid lejáratú kötelezettséget halmozott fel.
- [12] A bevont jelentős értékű apportot az alperesek nem érvényesítették, az iránt lépéseket sem tettek, holott a kötelezett **A. Kft.** ebben az időszakban tartósan 50-100 millió Ft pénzeszközzel rendelkezett, és kintlévőségeiből 100 millió forintos nagyságrendben folytak be bevételek. Ezekről az alperesek is tudtak, hiszen ők voltak az **A. Kft.** ügyvezetői. Az apportált követelés még 2009. december 31-én a rendelkezésre állt, az ügyvezetés átadásakor vagyonátadás nem történt, a társaságnak nem volt vagyona.
- [13] Az I. rendű alperes kérte a kereset elutasítását. Álláspontja szerint a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglalt vélelmet megállapítani nem lehet, a felelőssége megállapításához szükséges törvényi feltételek nem bizonyítottak.
- [14] A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy egyáltalán nem látott el ügyvezetői feladatot, helyette a társaságot **F. A.** irányította, ezért a hivatkozott vagyonvesztés tekintetében nem állapítható meg ügyvezetői felelőssége.

Az elsőfokú- és a másodfokú bíróság határozata

- [15] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperesek 2009. július 1-jét, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a társaság vagyona 1.185.749.000 Ft-tal csökkent.
- [16] Az indokolásban kifejtette, hogy a társaság likviditása 2009-től nem volt megoldott, ami a fizetéseképtelenséggel fenyegető

helyzet folyamatos fennállását jelentette, ennek tudatában kötött szerződést a felperessel 2010. február 3-án az adós.

[17] A Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti vélelem fennállt, ezért a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kellett, mely a vezetők jogellenes magatartásának eredményét is magában foglaló következmény. A vélelem folytán nem terhelte a felperest a jogellenes vezetői magatartás, annak hátrányos eredménye és a köztük levő ok-okozati összefüggés bizonyítása. Helyette az alperesek kényszerültek ellenbizonyításra, mely az I. rendű alperes esetén nem vezetett eredményre, a II. rendű alperes pedig nem terjesztett elő érdemi védekezést.

[18] A hitelezői érdekek sérelmének vélelme alatt azt kellett érteni, hogy a társaság vagyonának a keresetben állítottak szerinti csökkenése okozati összefüggésben volt azzal, hogy az alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el. Utalva a Kúria EBH2011.2326. elvi döntésére kifejtette, hogy ügyvezetési feladat lett volna az apportált követelés behajtásának kötelezettsége. Az alperesek nem vitatták, hogy ennek behajtása iránt nem intézkedtek.

[19] A II. rendű alperes esetében az is a hitelezői érdekek sérelmét jelentette, hogy ügyvezetői tevékenységet egyáltalán nem végzett.

[20] A vélelem fennállására tekintettel, az alperesek cselekvőségével ok-okozati összefüggésben a vagyonvesztés megállapításra került, amelynek összege - eredményes ellenbizonyítás hiányában - a keresetben elsődlegesen megjelölttel azonos volt.

[21] Az alperesek fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az indokolásban leszögezte, az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg és helytálló az abból levont jogkövetkeztetése is. Teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját az alperesek felelősségének megállapítása tekintetében és egyetértett annak indokaival is.

[22] A fellebbezésben írtakra tekintettel rámutatott, hogy a vezető tisztségviselő beszámoló közzétételére, nyilvánosságra hozatalára, cégbíróági benyújtására vonatkozó kötelezettsége egyértelmű, melynek sem az I. rendű, sem a II. rendű alperes nem tett eleget. Az alperesek esetében ezért a Cstv. 33/A. § (3) bekezdés alapján vélelmezni kellett a hitelezői érdekek sérelmét, amelyet az ügyvezetők jogellenes magatartásának eredményét is magában foglaló következményként kellett értékelni.

[23] Nem bizonyították az alperesek, hogy ügyvezetési feladataikat a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtették. Nem tették likviddé az apportált követelést, illetve a II. rendű alperes nem végzett ügyvezetési tevékenységet.

[24] Kiemelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a vélelmezett hitelezői érdeksérelemmel okozati összefüggésben helytállóan állapította meg, mely vagyonelemből állt az adósi vagyonszökkenés, és annak mekkora volt a mértéke. Az alperesek felróható mulasztása volt a társaság helyzetének ismeretében, hogy az apportált vagyonelem érvényesítését mellőzték, valamint a társaság likviditását egyéb módon sem igyekeztek helyreállítani annak ellenére, hogy tisztában voltak azzal, a kötelezett teljesítőképese, a követelés érvényesítése a társaság likviditási gondjának megoldására, folyamatos fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének megszüntetésére alkalmas.

Felülvizsgálati kérelmek, ellenkérelem

[25] Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és - tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Cstv. 33/A. §-át és a Pp. 206. § (1) bekezdését.

[26] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság pontatlanul rögzítette az eljárás során tett nyilatkozatait, ezt azonban a másodfokú bíróság - a fellebbezésében foglaltak ellenére - nem vizsgálta.

[27] Tévesen határozta meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját a jogerős ítélet, mert a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megállapíthatóságának feltétele a likvid vagyon hiánya és az elismert vagy nem vitatott tartozás léte. Hangsúlyozta, hogy csak az a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet releváns a felelősség esetében, amely a felszámolás elrendeléséig folyamatosan fennáll. Ilyen egy társaságnál többször is bekövetkezhet, nem zárható ki, hogy az adós utóbb a tartozását ki tudja egyenlíteni, és ezzel megszűnik a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Nem tekinthető bizonyítottnak az a tény, hogy a 2008. december 31-én esetlegesen fennálló ilyen helyzet folyamatosan fennállt a felszámolás elrendeléséig. Miután ezt a felperesnek kell bizonyítania, a bizonyítatlanság következményeit is neki kell viselnie. Csak 2010. február hónapra tehető a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése, és csak az ezt követő ügyvezetői magatartások relevánsak, ezért a felelőssége nem állapítható meg.

[28] Ha mégis beállna a vélelem, a felperesnek akkor is bizonyítania kellene a vagyonszökkenés bekövetkezésének tényét és mértékét, vagy a hitelezői igények teljes kielégítetlenségét, és az okozati összefüggést.

[29] Jogesetekre hivatkozva állította, hogy az ügyvezetői tisztsége megszűnéséig vagyonszökkenés nem következett be az adósnál. A hitelezői igények teljes kielégítetlensége azzal áll okozati összefüggésben, hogy a felszámolónak nem álltak rendelkezésre az adós társaság iratai, ez pedig azért következett be, mert az iratokat ellopták.

- [30] A vagyoncsökkenéssel összefüggésben a bíróság az alperesek terhére rótta, hogy nem érvényesítették az adóst megillető követeléseket. Az, hogy a felszámoló a követelésállományt iratok hiányában nem tudta érvényesíteni, nem azonos a követelésállomány eltűnésével. Tény, hogy nem intézkedtek a behajtás érdekében, de ez nem eredményezett vagyoncsökkenést. Lehet, hogy a mulasztás azzal a következménnyel járt, hogy a felperes nem jutott pénzhez, de ez nem eredményezte a meglévő vagyon egységének sérelmét. Ha mégis sértené ez az összhitelezői érdekeket, csak akkor eredményezné a felelősség beálltát, ha ezzel okozati összefüggésben vagyonvesztés következett volna be.
- [31] A II. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és - tartalma alapján - az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását.
- [32] Másodlagosan kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását azzal, hogy utasítsa az ítéletábrát a felperes keresetének elutasítására a II. rendű alperes vonatkozásában.
- [33] Állította a Pp. 3. § (2) bekezdésének és a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésének a megsértését.
- [34] Érvelése szerint a felperes keresetében nem állította, hogy a 2010. évi beszámolót elmulasztotta letétbe helyezni és közzétenni, csak arra hivatkozott, hogy a II. rendű alperes a felszámoló felé nem tett eleget iratátadási kötelezettségének. A másodfokú bíróság azonban a 2010. évi beszámoló közzétételi kötelezettségének elmulasztása miatt is megállapította a felelősségét, és ezzel a kereseti kérelemhez kötöttség elvét megsértette.
- [35] Részletesen kifejtette - jogszabálysértés megjelölése nélkül - , hogy álláspontja szerint tévesen értékelte a jogerős ítélet a rendelkezésre álló bizonyítékokat.
- [36] Hangsúlyozta, hogy az iratokkal kapcsolatos mulasztás nem róható a terhére, mert objektív, tőle független körülmények miatt nem tudott eleget tenni kötelezettségének.
- [37] Az ítéletábra jogellenesen kiterjesztően értelmezte a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglalt vélelmet, holott a vagyoncsökkenésre vonatkozóan semmiféle törvényi vélelem nem létezik. A perben nem volt adat arra vonatkozóan, hogy az adott követelést a kötelezett elismerte volna, vagy az behajtható lett volna.
- [38] A felperes részletesen megindokolt felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [39] A Kúria a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.
- [40] A Kúria a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II.15.) PK vélemény 3. pontjában az alábbiakat fejtette ki: „A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a

jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [Pp. 272. § (2) bek.]. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti.” Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, az 1/2016. (II.15.) PK vélemény 4. pontja értelmében valamennyi hivatkozásának külön-külön is rendelkeznie kell ezekkel a tartalmi követelményekkel. Érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a Pp. 272. § (2) bekezdésében meghatározott tartalmi kellékek maradéktalanul fennállnak.

[41] A Kúria ennek alapján csak azon állított jogszabálysértések szerint vizsgálta a jogerős ítéletet, amely esetében a felülvizsgálati kérelmet benyújtó mind a megsértett konkrét jogszabályhelyet megjelölte, mind pedig kifejtette, hogy a határozatnak az adott részét miért támadja.

[42] A Kúria a Pp. 206. § (1) bekezdésének állított megsértése tekintetében hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati eljárás nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére önmagában akkor, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna; az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (BH2013. 119). Ebből következően a Kúria azt vizsgálta, hogy fennáll-e ez a körülmény.

[43] A Cstv. 33/A. §-ában szabályozott vezetői felelősség tekintetében a Kúria egyetért az I. rendű alperessel abban, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megállapíthatóságának feltétele a likvid vagyon hiánya és az elismert vagy nem vitatott tartozás léte. Ennek a feltételnek a jogerős ítéletben megállapított 2009. július 1. napja bizonyosan megfelelt, hiszen már a 2008. december 31-ére készített mérleg is tartalmazott rövid távú kötelezettséget, mely jóval nagyobb volt, mint az adós meglévő vagyona.

Helytállóan fejtette ki azt is az I. rendű alperes, hogy csak az a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet releváns a felelősség esetében, amely a felszámolás elrendeléséig folyamatosan fennáll. Ilyen egy társaságnál többször is bekövetkezhet, nem zárható ki, hogy az adós utóbb a tartozását ki tudja egyenlíteni, és ezzel megszűnik a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. A Kúria álláspontja szerint ugyanakkor az adott esetben a felperes bizonyította, hogy a számára is megismerhető adatok szerint az adós mind 2008-ban, mind 2009-ben a mérlegforduló napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Az alpereseknek kellett volna ezzel szemben igazolniuk, hogy a mérlegfordulók közötti időszakban az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete megszűnt, hiszen ők voltak az adatok birtokában. A Kúria

hangsúlyozza, hogy az alperesek terhére esik ennek a bizonyítatlansága, hiszen az alperesek, mint az adós volt vezető tisztségviselői az iratok későbbi eltűnése ellenére beszerezhatték volna a korábbi időszak ügyleteinek alapbizonylatait. Ebből következően a Kúria megítélése szerint helytállóan állapította meg a jogerős ítélet a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját.

[44] A Kúria álláspontja szerint a felperes bizonyította a hitelezői igények teljes kielégítetlenségét is, hiszen az adós felszámolásában a hitelezők követelését nem lehetett kielégíteni.

[45] A „hitelezői érdekek sérelme” kifejezés tartalma tekintetében a Kúria hangsúlyozza, hogy a vélelem fennállása esetén vélelmezni kell a vezető tisztségviselő hitelezők érdekeivel ellentétes magatartását és az annak következtében bekövetkezett vagyonsökkenést. Az adott esetben az alperesek – általuk sem vitatottan – nem léptek fel a beapportált követelés behajtása érdekében azon társasággal szemben, ahol szintén az alperesek voltak a vezető tisztségviselők. Emiatt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben nem a hitelezők érdekeinek megfelelően jártak el, és az apportált követelés érvényesítésére nem került sor, s ezzel az adós vagyona valójában csökkent.

[46] A Kúria e körben rámutat, hogy a követelés behajtása érdekében elmulasztott fellépéssel – jóllehet a követelés továbbra is megjelent az adós mérlegében – valójában a követelés piaci értéke csökkent, majd utóbb meg is szűnt, hiszen a nem érvényesített követelés kötelezettje is felszámolás alá került. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe kerülésekor és annak fennállása alatt azonban a kötelezett még profitot termelő vállalkozás volt.

[47] Tévesen állította az I. rendű alperes, hogy a hitelezői igények teljes kielégítetlensége azzal áll okozati összefüggésben, hogy a felszámolónak nem álltak rendelkezésre az adós társaság iratai, ez pedig azért következett be, mert az iratokat ellopták. Az adott esetben a vagyonesztés azért következett be, mert az alperesek vezetőként nem tettek semmit a követelés érvényesítése/érvényesíthetősége érdekében.

[48] A Kúria álláspontja szerint nem befolyásolta a II. rendű alperes felelősségének megállapítását, hogy a másodfokú bíróság a 2010. évi beszámoló letétbe helyezésének elmulasztását is a II. rendű alperes terhére róttá, mert önmagában a felszámoló részére történt iratátadás elmulasztása megalapozta a felelősségét.

[49] Nem fogadható el a II. rendű alperes azon hivatkozása sem, hogy a perben nem volt adat arra vonatkozóan, az adott követelést a kötelezett elismerte volna, vagy az behajtható lett volna. A perben a bíróságok megállapították, hogy az alperesek voltak a kötelezett ügyvezetői is, tehát vezető tisztségviselőként tisztában voltak azzal, hogy milyen követeléssel emelték meg az adós tőkéjét. A behajthatóság vonatkozásában pedig a jogerős ítélet megállapította, a kötelezett bevétele a követelés legalább részbeni kielégítését lehetővé tette volna.

[50] A fent kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[51] Az alperesek felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni a felperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a felperes jogi képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, és a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[52] A Kúria tárgyaláson hozta meg határozatát.

Budapest, 2017. december 12.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea s.k.
előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró

A kiadmány hitelélül: